

1.

Christine tuigt haar bezwete paard af, terwijl ze hem lieve woordjes toefluistert.

‘Goed gedaan Sogno, je was in topvorm vandaag. Wat was je grandioos tijdens het vrijheidsdressuur-nummer. Als dat stomme mens langs de kant niet zo had gegild, was je eerste geworden. Maar nummer twee is ook geweldig, hoor. Je bent een schat.’

Ze geeft haar paard een kusje op zijn neus en borstelt liefkozend de witte manen. Als in trance staart ze voor zich uit, de borstel ritmisch op en neer bewegend, die zich vervolgens in een vloeiende beweging verplaatst van de manen naar de hals, de rug, de flanken en de billen. Sogno staat doodstil te genieten.

Tijdens het borstelen van de dikke staart begint Christine zachtjes te neuriën, waarop Sogno reageert met een knorrend geluid. Dan schrikken ze allebei op van het krakende geluid van de staldeur die open gaat en met een klap weer in de sponningen valt. Een man gekleed in een typisch Oostenrijks jachttenue - compleet met hoedje met een fazantenveertje - komt op haar aflopen.

‘Je was fantastisch!’ Hij kijkt haar vol bewondering aan. ‘Ik heb zelden gezien dat iemand een Haflinger zo goed onder controle heeft, want het zijn stronteigenwijze beestjes.’

De man geeft Sogno een tik op zijn lichtbruine kont, waarop het paard als reactie met een achterbeen achteruit schopt.

‘Kijk, dat bedoel ik dus,’ grijnst de man terwijl hij ternauwernood opzij springt.

Christine kijkt hem verlegen aan. ‘Dank u wel.’ Ze pakt de staart van Sogno weer vast en borstelt verder.

‘Heb je plannen voor vanavond?’ vraagt de man, die ongemakkelijk dichtbij komt staan.

Christine doet een stap naar achteren. ‘Vanavond?’

‘Ja. Ik dacht, misschien kunnen we wel wat drinken. Een hapje eten.’

‘Ik moet naar huis.’ Resoluut draait ze zich om, pakt het zadel van de grond en loopt ermee de stal uit.

‘Sorry, het spijt me dat ik je overval.’ Met haastige stappen loopt hij achter haar aan. ‘Wat een sukkel ben ik toch! Ik heb me nog niet eens fatsoenlijk aan je voorgesteld.’

Christine gooit het zadel in de bak van haar pick-up truck die op de parkeerplaats van de manege staat geparkeerd en draait zich geïrriteerd naar hem om.

‘Ik ben Andreas Baumgartner, aangenaam.’ Zijn helder-groene ogen schitteren in de laaghangende zon. Hij doet zijn hoedje af, waarbij een glimmende schedel zichtbaar wordt en hij maakt een overdreven reverentie.

Christine moet onwillekeurig glimlachen. ‘Christine.’

‘En waar gaat mooie Christine zo laat nog naar toe?’

Ze aarzelt. Dan haalt ze haar schouders op. ‘Ik denk niet dat ik dat u hoeft te vertellen.’

‘Nee. Nee zeker niet, maar ik zou het toch graag willen weten.’

‘Italië,’ fluistert ze nauwelijks hoorbaar. Ze draait zich om en loopt terug naar de stal.

‘Italië? Nu nog? Dat is een grapje zeker.’ Als een hondje loopt hij haar achterna. ‘Helemaal alleen?’

‘Zuid-Tirol. Zo ver is dat niet van Innsbruck, hoor.’ Ze pakt een deken, de reservehalster en haar weekendtas, en loopt er weer mee naar buiten. Zwijgend legt ze alles in de laadbak en gooit het dekzeil eroverheen. Zonder hem een blik waardig te keuren, haalt ze een sleutelbos uit haar broekzak en opent ze de sloten van haar paardentrailer.

Andreas slaat haar geamuseerd gade. ‘Kan ik je dan tenminste verleiden om eerst een fatsoenlijke maaltijd te gebruiken?’

Het restaurant aan de rand van de stad is typisch Oostenrijks, met houten zitbanken en geblokte gordijntjes. Serveersters in dirndl-jurkjes lopen rond met borden waar de schnitzels royaal overheen hangen.

Andreas heft zijn glas witte wijn. ‘Op een mooie vriendschap!’ Hij geeft Christine een ondeugende knipoog. Christine knikt en nipt aan haar glas. De wijn smaakt zuur en tintelt op haar tong. Ze heeft ...